

Hrnečku, vař!

(Česká pohádka)

Kdesi v zapadlé vesnici žila chudá vdova s jedinou dcerou. Bydlely v sešlé chatrči s roztrhanou doškovou střechou a měly několik slepic. V zimě chodila vdova do lesa na roští, v létě hledala jahody a na podzim chodila na strniště sbírat klasy; děvče nosilo do města vajíčka na prodej, která jim slepice snesly. A tak se živily. Jednoho léta se vdova roznemohla a děvče muselo samo chodit na jahody, aby se uživily. Vzala hrníček a kousek černého chleba a šla do lesa. Když měla hrneček plný jahod, přišla k lesní studánce. Posadila se do trávy, vytáhla ze zástěry chléb a počala jísti. Z nenadání objevila se vedle ní stará žena s hrnečkem v ruce, jako žebračka vypadající.

„Ach, mé zlaté děvčátko,“ pravila, „jsem tak hladova, nejedla jsem od včerejšího jitra. Nedala bys mi kousíček chleba?“

„Mileráda; dám vám třebas celý svůj chléb, najím se, až přijdu domů,“ a podala chléb stařence.

„Oplat' ti to Bůh, děvčátko zlaté, oplat' ti Bůh! Jsi hodná a dám ti proto tento hrneček. Až přijdeš domů, postav ho na stůl a řekni: „Hrnečku, vař!“ A hrneček ti navaří tolik kaše, kolik si jen budeš přát. Až budeš mít dost kaše, řekni: „Hrnečku, přestaň!“ a on tě poslechne. Nezapomeň na má slova!“

Stařena podala jí hrneček a zmizela tak náhle, jako by se ve vzduchu rozplynula. Když přišla dívka domů, vyprávěla matce, co se jí v lese přihodilo, postavila hrneček na stůl a pravila: „Hrnečku, vař!“ chtěla se přesvědčiti, zda-li ji stařena neoklamala. V okamžení počalo to v hrnečku vřítí a než by deset napočítal, byl hrneček plný kaše. „Hrnečku, přestaň!“ pravila dívka.

Pak usedla si s matkou za stůl a jedly kaši, která jim chutnala jak mandle. A když se najedly, vzalo děvče košík s vejci a neslo je do města na prodej. Na trhu zdrželo se však až do večera, neboť jí za vejce málo nabízeli. Matka čekala doma na ni netrpělivě, neboť měla hlad a ráda by si byla zase pochutnala na kaši. Když se nemohla děvčete dočkat, vzala hrneček, postavila ho na stůl a pravila: „Hrnečku, vař!“ V hrnečku počalo to ihned vřítí a než se obrátila, byl již plný kaše.

„Půjdu si pro mísu a lžíci“, pravila žena a šla do komory. Když se však vrátila, zůstala jako omráčená: kaše tekla z hrnečku na stůl, ze stolu na lavici a s lavice na zem. Žena nevěděla, co má říci, aby hrneček přestal vařit. Vyskočila a pokryla hrneček mísou, domnívající se, že to pomůže. Mísa však spadla na zem, rozbila se a kaše valila se bez přestání dolů jako lavina. Světnice byla již plná kaše a vdova musila utéci do předsíně. Lomila rukama a naříkala: „Co to jen to nešťastné děvče přineslo; hned jsem si myslala, že v tom není nic dobrého!“

Kaše tekla již přes práh ze světnice do předsíně a přibývalo jí každým okamžikem. Žena nevěděla, co by si počala a vylezla ze strachu na střechu, žalostně naříkajíc. Kaše však přibývalo víc a více, a netrvalo dlouho, tekla již proudem ze dveří a oken na silnici a na náves a kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby nebyla šťastnou náhodou a v pravý čas dívka nevrátila se z města a nezvolala: „Hrnečku, přestaň!“

Ale na návsi byla již vysoká hora kaše, takže sedláci vracející se večer z polní práce, nemohli se jinak dostat na druhou stranu, dokud všechnu kaši nesnědli.

*Vybráno z knihy: Pohádky z celého světa / pořádá Jos. K. Nejedlý
Praha, nakladatelství Emil Šolc společnost s.r.o. v Karlíně, 2015*